

Cơn ác mộng của Tập Cận Bình: Hong Kong trở thành một Đài Loan

Trần Trung Đạo

‘...Hong Kong là phần trong Chiến lược “ngăn chặn mới” của Mỹ và bao trùm tất cả các lãnh vực kinh tế, tài chính và quân sự...’

Chính trị Trung Quốc, từ thời phong kiến đến thời Mao hay ngày nay đều luôn tồn tại hai lực mâu thuẫn đối kháng có tính triệt tiêu nhau.

Không ai thuộc sử Trung Hoa hơn Mao Trạch Đông. Trong thời gian ở Diên An, Mao đã khai triển những mâu thuẫn xã hội thành một học thuyết sau này được gọi là Mâu Thuẫn Luận của Mao.

Như Mao kể lại trong một bữa cơm với Bác sĩ Lý Chí Thỏa và được Bác sĩ Lý ghi lại trong hồi ký được xuất bản ở Mỹ: *“Trong chiến tranh chống Nhật, các đồng chí đề nghị tôi giảng về triết học tại Đại Học Kháng Nhật ở Diên An, tôi nghĩ cần thiết phải phối hợp lý thuyết chủ nghĩa Mác và thực tiễn của Trung Hoa, thế là tôi viết hai bài đó. Tôi dành hai tuần để viết bài ‘Bàn về mâu thuẫn’ nhưng chỉ tốn hai giờ để trình bày“.*

Điều đó cho thấy, Mao dành nhiều thời gian để suy nghĩ và vận dụng các mâu thuẫn xã hội để duy trì quyền cai trị độc tài tuyệt đối của mình. Một trong những hệ quả của việc vận dụng các mâu thuẫn là cuộc “Cánh mạng văn hóa” đẫm máu với khoảng 2 triệu người bị giết.

Thời kỳ Đặng Tiểu Bình cũng thế.

Trong biên khảo “Chuyến Nam Du của Đặng Tiểu Bình, thành phần chính trị ưu tú Trung Quốc hậu Thiên An Môn (Deng Xiaoping’s Southern Tour: Elite Politics in Post-Tiananmen China) của Suisheng Zhao cho thấy cuộc đấu tranh giữa các thành phần nắm giữ quyền lực trong nội bộ đảng CS sau Thiên An Môn.

Đại diện hai thành phần này là Đặng Tiểu Bình và Trần Vân (Chen Yun), một lãnh đạo kỳ cựu và có khuynh hướng bảo thủ trong đảng CSTQ. Nếu Đặng thua, Trung Cộng có thể trở lại thời Mao. Trần Vân có ảnh hưởng lớn ở Bắc Kinh trong khi Đặng được hầu hết các thành phố lớn và khu kinh tế lớn như Thượng Hải, Quảng Châu v.v.. ủng hộ. Kết quả, Đặng thắng.

Thời Tập?

Những tranh chấp, mâu thuẫn trong nội bộ đảng CSTQ chưa hiện ra cho bên ngoài thấy nhưng chắc chắn đang có và ngày càng trầm trọng.

Những kẻ độc tài dù Hitler trước đây hay Tập Cận Bình hiện nay đều có một điểm giống nhau, đó là bình hoang tưởng về sức mạnh của mình và xem thế giới chung quanh trong một trạng thái tĩnh, chậm chạp nếu không muốn nói không thay đổi.

Hitler mở chiến dịch Barbarossa tấn công Liên Xô là một sai lầm chiến lược. Các tướng lãnh Đức cố gắng thuyết phục y đổi ý nhưng Hitler nhất định không nghe vì Hitler hoang tưởng về sức mạnh vô địch của Đức và mộng bá chủ Châu Âu của cá nhân y. Kết quả ra sao như thế giới đều biết.

Mở ngoặc ở đây, tại Việt Nam vẫn còn không ít người mang “bình hoài Nga” nên nghĩ Nga là một trong những đồng minh chống Đức. Thật ra cho đến ngày 21 tháng 6, 1941, Stalin vẫn còn là một đồng minh tin tưởng của Hitler và chịu trách nhiệm liên đới cho cái chết của nhiều triệu dân hai vùng Đông Âu và Baltics.

Tập và đám lãnh tụ CS ở Trung Nam Hải cũng biết không có “cách mạng nhung”, “cách mạng hoa lài” nào dành cho số phận của Trung Cộng. Tại Trung Cộng chỉ có cách mạng máu mà thôi.

Trong hoàn cảnh của Tập, y biết, nhường nhịn Mỹ là cơ hội cho các thành phần chống đối trong đảng đứng lên lật đổ y nhưng chống Mỹ quyết liệt chỉ đẩy Trung Cộng đi sâu vào cô lập, suy thoái và khủng hoảng kinh tế. Đừng quên, khác với các nước dân chủ với nền kinh tế thị trường, tại Trung Cộng sự ổn định chính trị gắn liền với sự ổn định kinh tế.

Trong diễn văn chứa đầy ngôn ngữ tuyên truyền nhân dịp đánh dấu 70 năm thành lập nhà nước CS Trung Quốc, Tập Cận Bình tuyên bố “Không sức mạnh nào có thể ngăn

cản bước tiến về phía trước của nhân dân Trung Quốc và nước Trung Quốc”, và họ Tập chấm dứt bằng hô khẩu hiệu “Đảng CS Trung Quốc muôn năm”, “Trung Quốc muôn năm”. Nhưng đồng thời trong diễn văn ngắn hơn 10 phút đó, họ Tập kêu gọi nhân dân Trung Quốc đoàn kết sau lưng đảng CS để vượt qua mọi thử thách. Y biết đám mây đen đang kéo tới, cơn bão sắp thổi qua lục địa Trung Hoa.

Vừa rồi, trả lời câu hỏi “Chính phủ Trung Quốc sẽ có biện pháp nào cụ thể để trả đũa các đạo luật về Hong Kong mà TT Donald Trump vừa ký?” Cảnh Sảng (Geng Shuang), phát ngôn viên Bộ Ngoại Giao Trung Cộng, chỉ biết đáp vồn vện “Việc gì tới sẽ tới”.

Điều đó chứng tỏ Tập chưa có hay không có một chủ ý cụ thể nào. Phản ứng này cũng tương tự như những câu tuyên bố hùng hổ đầy đe dọa nhưng rỗng tuếch khi Mỹ bán vũ khí cho Đài Loan.

Nhưng những điều đó chưa hẳn là ác mộng. Ác mộng của Tập là với quyết tâm của Mỹ, Hong Kong có thể trở thành một Đài Loan.

Tại sao?

Tập Cận Bình nếu đọc sử Mỹ sẽ nhận ra việc TT Trump ký hai đạo luật được thông qua gần như tuyệt đối của lưỡng viện quốc hội Mỹ liên quan đến Hong Kong thể hiện chính sách đối ngoại lâu dài của Mỹ như một quốc gia, không chỉ giới hạn trong một hay hai nhiệm kỳ tổng thống.

Tập Cận Bình nếu đọc sử Mỹ sẽ nhận ra tác dụng của hai đạo luật TT Trump vừa ký cũng không khác gì hiệp ước Liên Minh Phòng Thủ Đài Loan-Hoa Kỳ (The Sino-American Mutual Defense Treaty) ký tại Washington DC ngày 2 tháng 12, 1954, được quốc hội Mỹ thông qua và trở thành hiệu lực ngày 3 tháng 3, 1955.

Nếu không có sự cam kết bảo vệ Đài Loan bằng các biện pháp cứng rắn của Mỹ, khó có thể tiên đoán được vận mệnh Đài Loan trước tham vọng của Mao Trạch Đông.

Hong Kong cũng thế.

Hong Kong là phần trong Chiến lược “ngăn chặn mới” của Mỹ và bao trùm tất cả các lãnh vực kinh tế, tài chính và quân sự.

Trong lúc cuộc cách mạng tin học và toàn cầu hóa kinh tế thúc đẩy sự hợp tác trong mọi lãnh vực, mang con người đến gần nhau, thu hẹp không gian và rút ngắn thời gian cũng làm cho chiến lược “ngăn chặn mới” khó khăn và phức tạp hơn nhiều.

Hai lý thuyết, “ngăn chặn cũ” chống CS Châu Âu và “ngăn chặn mới” chống Trung Cộng ở Á Châu đều cùng một mục tiêu đem lại quyền dân chủ tự do về kinh tế, chính trị, xã hội cho con người trong cộng đồng nhân loại đang chịu đựng bất công áp bức.

Nền tảng của xã hội Mỹ, hay nói rõ hơn, các giá trị tạo thành và cũng là chỗ dựa của quốc gia Mỹ là tự do, dân chủ và bình đẳng như đã vạch ra trong hiến pháp và các tu chính án.

Kinh nghiệm Chiến Tranh Mỹ-Tây Ban Nha (1898), Thế chiến I, Thế chiến II, Chiến Tranh Triều Tiên cho thấy khi nào quyền lợi của nước Mỹ và các giá trị tạo thành nước Mỹ đồng thuận, đó là thời kỳ nước Mỹ đóng góp hữu hiệu nhất vào việc bảo vệ nền hòa bình và tự do thế giới. Nhật, Singapore, Nam Hàn, Hy Lạp, Thổ Nhĩ Kỳ v.v.. nắm được chiều gió của thời đại và đã thành công.

Cuộc Chiến Tranh Lạnh lần này phức tạp và đa diện hơn nhiều nhưng nguyên tắc, cơ hội và chọn lựa của các quốc gia trong vùng ảnh hưởng cũng không thay đổi: Theo tự do dân chủ, dân tộc sẽ được sống còn và theo Trung Cộng, dân tộc có thể sẽ bị diệt vong.

Trần Trung Đạo